

چکیده:

بیمارستان‌ها یکی از محیط‌های معماری پر استرس بوده و کودکان به عنوان یکی از گروه‌هایی هستند که در این مورد آسیب پذیرترند. به طوری که دوری از والدین از استرس‌های رایج در دوران کودکی به شمار می‌رود. حضور همزمان والدین در بیمارستان همیشه یک مسئله بحث برانگیز بوده است در حالی که مطالعات اولیه بیانگر تاثیر مثبت حضور والدین در جهت کاهش استرس و تسريع روند بهبودی کودکان هستند؛ اما معمولاً این مساله مورد غفلت قرار می‌گیرد. با توجه به وضعیت موجود در بیمارستان‌های کودکان در ایران، مسائل و مشکلاتی به چشم می‌خورد که اهم آن‌ها می‌توان به کمبود امکانات و فضای مناسب، عدم توجه به حضور والدین در کنار کودک، عدم توجه به نیازها و روحیات کودک، عدم توجه به تاثیرات محیط بر روحیه و شرایط جسمی کودک بیمار اشاره کرد که در نتیجه منجر به افزایش ترس، کسلی و طولانی‌تر شدن مدت زمان بستری و پروسه درمان کودک می‌شود. در این راستا مطالعات حاضر، به بررسی فضاهای درمانی کودکان و نقش حضور دائم والدین در کنار آن‌ها و تاثیر حضورشان در کاهش استرس و تسريع بهبودی کودکان پرداخته شده است و در نهایت می‌توان با بهره‌گیری از حضور دائم والدین در کنار بالین فرزندان بیمارشان، تعاملات بین آن‌ها را ارتقا بخشید. بدین منظور با بهره‌گیری از روش تلفیقی (کیفی و کمی) و تحلیلی به مطالعات کتابخانه‌ای و همچنین نتیجه‌گیری از پرسشنامه‌های پر شده توسط 20 کودک بیمار در 4 بیمارستان استان اصفهان، پرداخته شده است. یافته‌ها حاکی از آن است که کودکان با حضور همه اعضای خانواده و در درجه بعدی والدین، احساس امنیت و آرامش بیشتری در طول درمانشان دارند. در نتیجه حضور دائم والدین می‌تواند ما را به هدف نهایی که ارتقای تعاملات بین آن‌هاست، رساند.

واژگان کلیدی

کودک - فضای بیمارستان - نیازهای کودکان - فشار روانی - حضور والدین - ارتقای تعاملات